

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

17. december 2020 *

»Appel – tilnærmelse af lovgivningerne – forordning (EU) nr. 305/2011 – harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer – harmoniserede tekniske standarder og forskrifter – harmoniserede standarder EN 14342:2013, EN 14904:2006, EN 13341:2005 + A1:2011 og EN 12285-2:2005 – annullationssøgsmål«

I de forenede sager C-475/19 P og C-688/19 P,

angående to appeller i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 20. juni og den 18. september 2019,

Forbundsrepublikken Tyskland ved J. Möller og R. Kanitz, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwälte M. Kottmann, M. Winkel Müller og F. van Schewick,

appellant (C-475/19 P og C-688/19 P),

de øvrige parter i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved C. Hermes, M. Huttunen og A. Sipos, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans (C-475/19 P og C-688/19 P),

Republikken Finland ved S. Hartikainen og A. Laine, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans (C-475/19 P),

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, og dommerne L. Bay Larsen, C. Toader (refererende dommer), M. Safjan og N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

* Processprog: tysk.

afsagt følgende

Dom

- 1 Forbundsrepublikken Tyskland har med sit appelskrift i sag C-475/19 P nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 10. april 2019, Tyskland mod Kommissionen (T-229/17, ikke trykt i Sml., herefter »den første appellerede dom«, EU:T:2019:236), hvorved Retten frifandt Kommissionen i det søgsmål, som denne medlemsstat havde anlagt med påstand om annullation for det første af Kommissionens afgørelse (EU) 2017/133 af 25. januar 2017 om opretholdelse, med en begrænsning, i *Den Europæiske Unions Tidende* af referencen for den harmoniserede standard EN 14342:2013 »Trægulve: Karakteristika, overensstemmelsesvurdering og mærkning« i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 (EUT 2017, L 21, s. 113), for det andet af Kommissionens afgørelse (EU) 2017/145 af 25. januar 2017 om opretholdelse, med en begrænsning, i *Den Europæiske Unions Tidende* af referencen for den harmoniserede standard EN 14904:2006 »Belægninger til sportsarealer – Specifikation af indendørsbelægninger til forskellig sportsanvendelse« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 (EUT 2017, L 22, s. 62) (herefter under ét »den første gruppe af omtvistede afgørelser«), for det tredje af meddelelse fra Kommissionen af 10. marts 2017 i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF (EUT 2017, C 76, s. 32, herefter »gennemførelsesmeddelelsen«), for så vidt som der heri henvises til de harmoniserede standarder EN 14342:2013 og EN 14904:2006, for det fjerde af meddelelse fra Kommissionen af 11. august 2017 i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF (EUT 2017, C 267, s. 16), for så vidt som der heri henvises til de harmoniserede standarder EN 14342:2013 og EN 14904:2006, for det femte af meddelelse fra Kommissionen af 15. december 2017 i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF (EUT 2017, C 435, s. 41), for så vidt som den vedrører de harmoniserede standarder EN 14342:2013 og EN 14904:2006, og for det sjette af meddelelse fra Kommissionen af 9. marts 2018 i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF (EUT 2018, C 92, s. 139), for så vidt som der heri henvises til de harmoniserede standarder EN 14342:2013 og EN 14904:2006 (herefter under ét »de tre øvrige omtvistede meddelelser«).
- 2 Forbundsrepublikken Tyskland har med sit appelskrift i sag C-688/19 P nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom af 9. juli 2019, Tyskland mod Kommissionen (T-53/18, ikke trykt i Sml., herefter »den anden appellerede dom«, EU:T:2019:490), hvorved Retten frifandt Kommissionen i det søgsmål, som denne medlemsstat havde anlagt med påstand om annullation for det første af Kommissionens afgørelse (EU) 2017/1995 af 6. november 2017 om at opretholde referencen i *Den Europæiske Unions Tidende* for den harmoniserede standard EN 13341:2005 + A1:2011 »Termoplastiske tanke til overjordisk opbevaring af fyringsolie, petroleum og dieselolie til boliger« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 (EUT 2017, L 288, s. 36), og for det andet af Kommissionens afgørelse (EU) 2017/1996 af 6. november 2017 om at opretholde referencen i *Den Europæiske Unions Tidende* for den harmoniserede standard EN 12285-2:2005 »Fabriksfremstillede ståltanke« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 (EUT 2017, L 288, s. 39) (herefter under ét »den anden gruppe af omtvistede afgørelser«).

Retsforskrifter

- 3 Første til tredje betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF (EUT 2011, L 88, s. 5) er affattet således:
- »(1) Medlemsstaternes regler kræver, at bygværker konstrueres og udføres på en sådan måde, at menneskers, husdyrs eller ejendoms sikkerhed ikke bringes i fare, og at miljøet ikke skades.
 - (2) Disse regler har direkte betydning for kravene til byggevarer. Disse krav kommer derfor til udtryk i nationale produktstandarder, nationale tekniske godkendelser og andre nationale tekniske specifikationer og bestemmelser vedrørende byggevarer. Som følge af disse kravs forskelligartethed hæmmer de samhandelen inden for Unionen.
 - (3) Denne forordning bør ikke berøre medlemsstaternes ret til at fastsætte de krav, de finder nødvendige for at sikre beskyttelsen af sundhed, miljø og arbejdstagere, når byggevarerne anvendes.«
- 4 Denne forordnings artikel 1 med overskriften »Genstand« har følgende ordlyd:
- »Denne forordning fastsætter betingelserne for at bringe byggevarer i omsætning eller gøre dem tilgængelige på markedet ved at fastsætte harmoniserede regler for, hvorledes byggevarers ydeevne udtrykkes med hensyn til deres væsentlige egenskaber, og for anvendelse af CE-mærkning på disse varer.«
- 5 Den nævnte forordnings artikel 2 med overskriften »Definitioner« fastsætter følgende:
- »I denne forordning forstås ved:
- [...]
- 4) »væsentlige egenskaber«: de af byggevarens egenskaber, der vedrører de grundlæggende krav til bygværker
- [...]«
- 6 Artikel 3 i forordning nr. 305/2011 med overskriften »Grundlæggende krav til bygværker og byggevarers væsentlige egenskaber« bestemmer i stk. 1 og 2 følgende:
- »1. De grundlæggende krav til bygværker i bilag I udgør grundlaget for udarbejdelsen af standardiseringsmandater og harmoniserede tekniske specifikationer.
2. Byggevarers væsentlige egenskaber fastlægges i harmoniserede tekniske specifikationer i relation til de grundlæggende krav til bygværker.«
- 7 Denne forordnings artikel 8 med overskriften »Generelle principper og brug af CE-mærkning« bestemmer i stk. 4 følgende:
- »Medlemsstaterne må ikke forbyde eller hindre, at CE-mærkede byggevarer gøres tilgængelige på markedet eller anvendes på deres område eller under deres ansvar, når den deklarerede ydeevne svarer til kravene vedrørende anvendelsen i den pågældende medlemsstat.«

8 Forordningens artikel 17 med overskriften »Harmoniserede standarder« fastsætter følgende:

»1. Harmoniserede standarder udarbejdes af de europæiske standardiseringsorganer, der er anført i bilag I til [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT 1998, L 204, s. 37)], på grundlag af en anmodning (i det følgende benævnt »mandat«) udstedt af Kommissionen i henhold til artikel 6 i nævnte direktiv efter høring af det i artikel 64 i nærværende forordning omhandlede stående byggeudvalg (i det følgende benævnt »det stående byggeudvalg«).

[...]

3. De harmoniserede standarder udgør metoderne til og kriterierne for at vurdere byggevarers ydeevne med hensyn til deres væsentlige egenskaber.

Når det er fastsat i det relevante mandat, skal en harmoniseret standard henvide til en tilsigtet anvendelse af de varer, der er omfattet deraf.

De harmoniserede standarder skal, når det er hensigtsmæssigt og uden at bringe resultaternes nøjagtighed, pålidelighed eller stabilitet i fare, fastsætte metoder, der kræver færre omkostninger end prøvning, til vurdering af byggevarers ydeevne med hensyn til deres væsentlige egenskaber.

[...]

5. Kommissionen vurderer, om de harmoniserede standarder udarbejdet af de europæiske standardiseringsorganer er i overensstemmelse med de relevante mandater.

Kommissionen offentliggør i *Den Europæiske Unions Tidende* en liste over referencer for harmoniserede standarder, der er i overensstemmelse med de relevante mandater.

Følgende oplyses for hver harmoniseret standard på listen:

- a) eventuelle referencer for ophævede harmoniserede tekniske specifikationer
- b) dato for indtræden af sameksistensperioden
- c) dato for ophøret af sameksistensperioden.

Kommissionen offentliggør enhver ajourføring af denne liste.

Der kan fra datoen for sameksistensperiodens indtræden anvendes en harmoniseret standard til at deklare ydeevnen for en byggevare, som er omfattet heraf. De nationale standardiseringsorganer har pligt til at gennemføre de harmoniserede standarder i overensstemmelse med direktiv 98/34/EF.

Med forbehold af artikel 36, 37 og 38 kan der fra datoen for sameksistensperiodens ophør kun anvendes en harmoniseret standard til at udarbejde en ydeevnedeklaration for byggevarer, som er omfattet heraf.

Ved sameksistensperiodens ophør bortfalder modstridende nationale standarder, og medlemsstaterne ophæver gyldigheden af alle modstridende nationale bestemmelser.«

- 9 Artikel 18 i forordning nr. 305/2011, der har overskriften »Formel indsigelse mod harmoniserede standarder«, bestemmer følgende:

»1. Finder en medlemsstat eller Kommissionen, at en harmoniseret standard ikke fuldt ud dækker de krav, som er fastsat i det relevante mandat, forelægger den pågældende medlemsstat eller Kommissionen, efter at have hørt det stående byggeudvalg, sagen for det udvalg, der er nedsat i henhold til artikel 5 i direktiv 98/34/EF med angivelse af argumenterne herfor. Efter at have hørt de relevante europæiske standardiseringsorganer afgiver det nævnte udvalg straks udtalelse.

2. På baggrund af udtalelsen fra det udvalg, der er nedsat i henhold til artikel 5 i direktiv 98/34/EF, træffer Kommissionen afgørelse om at offentliggøre, ikke at offentliggøre, at offentliggøre med begrænsninger, at opretholde, at opretholde med begrænsninger eller at tilbagetrække referencerne for den pågældende harmoniserede standard i *Den Europæiske Unions Tidende*.

3. Kommissionen underretter det berørte europæiske standardiseringsorgan om sin afgørelse og anmoder om nødvendigt om ændring af de pågældende harmoniserede standarder.«

- 10 Denne forordnings artikel 19, der har overskriften »Europæisk vurderingsdokument«, fastsætter i stk. 1 følgende:

»1. Efter anmodning om en europæisk teknisk vurdering fra en fabrikant udarbejdes og vedtages et europæisk vurderingsdokument af organisationen af tekniske vurderingsorganer for enhver byggevare, der ikke eller kun delvis er omfattet af en harmoniseret standard, og hvis ydeevne ikke kan vurderes fuldt ud i forhold til dens væsentlige egenskaber i henhold til en eksisterende harmoniseret standard, bl.a. fordi:

[...]

- b) den vurderingsmetode, der er fastsat i den harmoniserede standard, ikke er egnet for mindst én af vares væsentlige egenskaber, eller
- c) den harmoniserede standard ikke angiver nogen vurderingsmetode i forhold til mindst én af den pågældende vares væsentlige egenskaber.«

- 11 I bilag I til den nævnte forordning specificeres de »grundlæggende krav til bygværker«. Punkt 3 til dette bilag, der har overskriften »Hygiejne, sundhed og miljø«, bestemmer følgende:

»Bygværker skal være konstrueret og opført på en sådan måde, at de i hele deres livscyklus ikke udgør nogen risiko af hygiejne- eller sundheds- og sikkerhedsmæssig art for de personer, der arbejder eller opholder sig i bygværkerne, eller naboer hertil eller ikke, i hele deres livscyklus, har en uforholdsmæssig stor indvirkning på den miljømæssige kvalitet eller på klimaet, under opførelse, brug og nedrivning, navnlig på grund af følgende:

[...]

- b) emissioner af farlige stoffer, flygtige organiske forbindelser (VOC), drivhusgasser eller farlige partikler til luften indendørs eller udendørs

[...]«

- 12 Direktiv 98/34 er blevet erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 af 25. oktober 2012 om europæisk standardisering, om ændring af Rådets direktiv 89/686/EØF og 93/15/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om ophævelse af Rådets beslutning 87/95/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1673/2006/EF (EUT 2012, L 316, s. 12).
- 13 Det udvalg, der var nedsat i artikel 5 i direktiv 98/34, er blevet erstattet af det udvalg, der er omhandlet i artikel 22 i forordning nr. 1025/2012 i dens oprindelige affattelse.

Baggrunden for tvisterne

Sag C-475/19 P

- 14 Tvistens baggrund er sammenfattet på følgende måde i den første appellerede doms præmis 5-13:
- »5 Den 12. november 1997 gav Europa-Kommissionen Den Europæiske Standardiseringsorganisation [(CEN)] et mandat med referencen M/119 til udarbejdelsen af harmoniserede standarder for gulvbelægninger. Disse standarder skulle indeholde en række væsentlige egenskaber, såsom reaktion ved brand, vandtæthed, brudstyrke, udledning af asbest og formaldehyd samt indholdet af pentachlorphenol. Mandat M/119 blev udstedt i henhold til [Rådets direktiv 89/106/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om byggevarer (EFT 1989, L 40, s. 12)] og ændret ved mandat M/137 af 25. juli 2000 og ved mandat M/119 rev.1 af 22. juni 2010 for at inkludere udledningen af en række andre farlige stoffer såsom flygtige organiske forbindelser (VOC).
- 6 Blandt disse standarder indeholdt den harmoniserede standard EN 14342:2013 »Trægulve: karakteristika, overensstemmelsesvurdering og mærkning« metoder til og kriterier for at vurdere ydeevnen med hensyn til en række væsentlige egenskaber. Med hensyn til frigivelse af andre farlige stoffer, såsom COV'erne, bestemte bestemmelse 4.4 i den harmoniserede standard EN 14342:2013 følgende:
- »Der kan i de nationale forskrifter om farlige stoffer opstilles krav om en kontrol med og en deklaration om frigivelse af andre farlige stoffer og undertiden om deres indhold, ud over de stoffer, der er behandlet i de øvrige artikler, når de byggevarer, der er berørt af nærværende standard, bringes i omsætning på disse markeder.
- Når der ikke foreligger harmoniserede europæiske afprøvningsmetoder, skal frigivelsen/indholdet kontrolleres og deklareres under hensyntagen til de gældende nationale bestemmelser på anvendelsesstedet [...]«
- 7 Den harmoniserede standard EN 14904:2006 »Belægninger til sportsarealer – specifikation af indendørsbelægninger til forskellig sportsanvendelse« angik ligeledes en række væsentlige egenskaber såsom gnidningsmodstand, holdbarhed, reaktion ved brand, udledning af formaldehyd samt indholdet af pentachlorphenol. Hvad angik de øvrige farlige stoffer havde note 1 i bilag ZA.1 til den nævnte harmoniserede standard følgende ordlyd:
- »Foruden de eventuelle specifikke artikler vedrørende de farlige stoffer, der er anført i nærværende standard, kan der eksistere andre krav til de varer, som er indeholdt i denne standard. Med henblik på at efterleve bestemmelserne i det europæiske direktiv om byggevarer skal disse krav ligeledes overholdes, hvor og når de finder anvendelse.«

- 8 Den 21. august 2015 fremsatte Forbundsrepublikken Tyskland i medfør af artikel 18 i forordning nr. 305/2011 en række formelle indsigelser over for Kommissionen mod de harmoniserede standarder EN 14342:2013 og EN 14904:2006.
- 9 Forbundsrepublikken Tyskland gjorde gældende, at de to omtvistede standarder ikke fuldt ud opfyldte det af Kommissionen givne mandat, og at byggevarernes væsentlige egenskaber ikke var blevet fastlagt i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 305/2011. Denne medlemsstat angav, at disse to standarder var i strid med artikel 17, stk. 3, i forordning nr. 305/2011 og med mandat M/119, eftersom de ikke indeholdt nogen harmoniserede vurderingsprocedurer angående frigivelsen af de andre farlige stoffer, såsom COV'erne.
- 10 Efterfølgende anmodede Forbundsrepublikken Tyskland om, at referencerne for standarderne blev trukket tilbage fra *Den Europæiske Unions Tidende*, eller at disse referencer subsidiært blev offentliggjort med et forbehold, indtil der forelå harmoniserede kontrolmetoder for frigivelse af andre farlige stoffer og for udledningen eller indholdet af de nævnte stoffer, således at de omtvistede bestemmelser i standarderne for frigivelse af andre farlige stoffer blev anset for at være ikke-harmoniserede, og således at det blev tilladt medlemsstaterne at vedtage nationale bestemmelser om kontrolmetoderne, med henblik på at de grundlæggende sundhedskrav til bygværker blev overholdt.
- 11 Den 25. januar 2017 vedtog Kommissionen [den første gruppe af omtvistede afgørelser].
- 12 Artikel 1 i afgørelse 2017/133 bestemmer følgende:

»Referencen for den harmoniserede standard EN 14342:2013 »Trægulve: karakteristika, overensstemmelsesvurdering og mærkning« opretholdes med en begrænsning.

Kommissionen tilføjer følgende begrænsning i listen over referencer for harmoniserede standarder, der er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*: »Bestemmelse 4.4 i standard EN 14342:2013 udelukkes fra den offentliggjorte references anvendelsesområde.««
- 13 Artikel 1 i afgørelse 2017/145 bestemmer følgende:

»Referencen for den harmoniserede standard EN 14904:2006 »Belægninger til sportsarealer – specifikation af indendørsbelægninger til forskellig sportsanvendelse« opretholdes med en begrænsning.

Kommissionen tilføjer følgende begrænsning i listen over referencer for harmoniserede standarder, der er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*: »Note 1 i bilag ZA.1 til standard EN 14904:2006 udelukkes fra den offentliggjorte references anvendelsesområde.«««
- 15 Den 10. marts 2017 offentliggjorde Kommissionen »gennemførelsesmeddelelsen«, som gengav listen over alle de harmoniserede standarder på området for forordning nr. 305/2011. Med hensyn til de to standarder EN 14342:2013 og EN 14904:2006 angav denne meddelelse i det væsentlige de begrænsninger, der allerede var opstillet i den første gruppe af omtvistede afgørelser.
- 16 Den 11. august 2017, den 15. december 2017 og den 9. marts 2018 offentliggjorde Kommissionen de tre øvrige omtvistede meddelelser.

Sag C-688/19 P

- 17 Tvistens baggrund er sammenfattet på følgende måde i den anden appellerede doms præmis 1-12:
- »1 Den 26. februar 1999 gav [Kommissionen] [CEN] et mandat med referencen M/131 til udarbejdelsen af harmoniserede standarder for rør, tanke og tilbehør, som ikke er i kontakt med drikkevand. Disse standarder skulle indeholde en række væsentlige egenskaber, såsom mekanisk modstandskraft og stabilitet, sammentrykningsstyrke, bæreevne og tæthed.
 - 2 I 2004 vedtog CEN den harmoniserede standard EN 12285-2:2005 om ståltanke. Med hensyn til ydeevneegenskaben »mekanisk modstandskraft og stabilitet«, der er omtalt i mandat M/131, er denne behandlet i tabellerne i sektion ZA., hvori det er angivet, at varerne i forhold til vægtykkelse skal overholde kravene i bestemmelse 4.3.6.1 og i tabel 3 i den harmoniserede standard. Denne bestemmelse og denne tabel angiver de minimumsvægtykkelser, som de pågældende tanke skal overholde.
 - 3 I 2005 og i 2010 vedtog CEN den harmoniserede standard EN 13341:2005 + A1:2011 for termoplastiske tanke. Denne standard indeholdt metoder til og kriterier for at vurdere ydeevnen med hensyn til en række væsentlige egenskaber. Med hensyn til ydeevneegenskaben »mekanisk modstandskraft og stabilitet«, der er omtalt i mandat M/131, er denne behandlet i tabellerne i sektion ZA.1 i bilag ZA, hvori det er angivet, at varerne skal overholde kravene i tabellerne 4-6 i den harmoniserede standard i forhold til vægtykkelse. Disse tabeller 4-6 angiver de minimumsvægtykkelser, som de pågældende tanke skal overholde.
 - 4 De harmoniserede standarder indeholder ikke nogen særlige krav eller metoder til vurdering i tilfælde af, at disse tanke skal anvendes i områder med risiko for jordskælv eller oversvømmelser. De indeholder ligeledes ikke nogen krav til en nedgravning i jordbunden af tanke til bebyggelse.
 - 5 Det samme gælder for ydeevneegenskaberne »sammentrykningsstyrke« og »bæreevne«, i forhold til hvilke de nævnte harmoniserede standarder ikke indeholder nogen metode til eller kriterium for at vurdere disse ydeevner.
 - 6 Den 21. august 2015 fremsatte Forbundsrepublikken Tyskland i medfør af artikel 18 i [forordning nr. 305/2011] en række formelle indsigelser over for Kommissionen mod de harmoniserede standarder EN 13341:2005 + A1:2011 og EN 12285-2:2005.
 - 7 Forbundsrepublikken Tyskland var af den opfattelse, at de to omtvistede standarder ikke fuldt ud opfyldte det af Kommissionen givne mandat M/131, og at byggevarernes væsentlige egenskaber ikke var blevet fastlagt i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 305/2011. Denne medlemsstat angav, at disse to standarder var i strid med artikel 17, stk. 3, i forordning nr. 305/2011 og med mandat M/131, eftersom de ikke indeholdt nogen metoder til fastlæggelse af ydeevner hvad angik mekanisk modstandskraft og stabilitet, sammentrykningsstyrke og bæreevne, og navnlig ikke i tilfælde af anvendelse af de nævnte varer i områder med risiko for jordskælv eller oversvømmelser.
 - 8 Efterfølgende anmodede Forbundsrepublikken Tyskland – hvad angik de harmoniserede standarder EN 13341:2005 + A1:2011 og EN 12285-2:2005 – om, at referencerne for standarderne blev offentliggjort med en begrænsning i *Den Europæiske Unions Tidende*, eller at disse referencer subsidiært blev trukket tilbage fra *Den Europæiske Unions Tidende*, i forhold til termoplastiske tanke og fabriksfremstillede ståltanke, indtil der forelå harmoniserede kontrolmetoder for mekanisk modstandskraft og stabilitet, sammentrykningsstyrke og bæreevne i tilfælde af anvendelse i områder med risiko for jordskælv eller oversvømmelser.

- 9 Efter høring af det stående byggeudvalg, der er nedsat i medfør af artikel 64 i forordning nr. 305/2011, indbragte Kommissionen sagen for det udvalg, der er oprettet i medfør af artikel 22 i [forordning nr. 1025/2012]. Dette sidstnævnte udvalg afgav en udtalelse om de formelle indsigelser.
- 10 Den 6. november 2017 vedtog Kommissionen [den anden gruppe af omtvistede afgørelser].
- 11 Artikel 1 i afgørelse 2017/1995 bestemmer følgende:
- »Referencen for den harmoniserede standard EN 13341:2005 + A1:2011 »Termoplastiske tanke til overjordisk opbevaring af fyringsolie, petroleum og dieselolie til boliger – Tanke fremstillet af blæsestøbt polyethylen, rotationsstøbt polyethylen og anionisk polymerisering af polyamid 6 – Krav og prøvningsmetoder« opretholdes i *Den Europæiske Unions Tidende*.«
- 12 Artikel 1 i afgørelse 2017/1996 bestemmer følgende:
- »Referencen for den harmoniserede standard EN 12285-2:2005 »Fabriksfremstillede ståltanke – Del 2 Vandrette cylindriske enkeltvæggede og dobbeltvæggede tanke til opbevaring af brændbare og ikke-brændbare vandforurenende væsker over jorden« opretholdes i *Den Europæiske Unions Tidende*.««

Søgsmålene for Retten og de appellerede domme

Sag T-229/17

- 18 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. april 2017 anlagde Forbundsrepublikken Tyskland sag med påstand om annullation af dels den første gruppe af omtvistede afgørelser, dels »gennemførelsesmeddelelsen«.
- 19 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 4. august 2017 anmodede Republikken Finland om tilladelse til at intervenere til støtte for Forbundsrepublikken Tysklands påstande. Ved afgørelse af 1. september 2017 gav formanden for Rettens Første Afdeling tilladelse til denne intervention.
- 20 I henhold til artikel 86, stk. 3, i Rettens procesreglement indleverede Forbundsrepublikken Tyskland den 9. oktober 2017, den 2. marts 2018 og den 20. maj 2018 tre anmodninger om tilpasning af stævningen til Rettens Justitskontor, hvormed denne medlemsstat nedlagde påstand om annullation af de tre øvrige omtvistede meddelelser.
- 21 Forbundsrepublikken Tyskland fremsatte til støtte for sit søgsmål tre anbringender, der i det væsentlige vedrørte for det første en tilsidesættelse af de væsentlige formforskrifter, som fulgte af artikel 18 i forordning nr. 305/2011, for det andet en tilsidesættelse af begrundelsespligten og for det tredje en tilsidesættelse af materielle bestemmelser i den nævnte forordning.
- 22 Ved den første appellerede dom afviste Retten delvist søgsmålet hvad angik »gennemførelsesmeddelelsen« og de tre øvrige omtvistede meddelelser, og frifandt delvist Kommissionen hvad angik den første gruppe af omtvistede afgørelser.

Sag T-53/18

- 23 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 31. januar 2018 anlagde Forbundsrepublikken Tyskland sag med påstand om annullation af den anden gruppe af omtvistede afgørelser.

- 24 Forbundsrepublikken Tyskland fremsatte til støtte for sit søgsmål to anbringender, der i det væsentlige vedrørte for det første en tilsidesættelse af begrundelsespligten og for det andet en tilsidesættelse af materielle bestemmelser i forordning nr. 305/2011.
- 25 Ved den anden appellerede dom frifandt Retten Kommissionen i det hele.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

- 26 Forbundsrepublikken Tyskland har med sit appelskrift i sag C-475/19 P nedlagt følgende påstande:
- Den første appellerede dom ophæves.
 - Den første gruppe af omtvistede afgørelser annulleres.
 - »Gennemførelsesmeddelelsen« og de tre øvrige omtvistede meddelelser annulleres.
 - Subsidiært hjemvises sagen til Retten hvad angår påstandene om annullation af den første gruppe af omtvistede afgørelser, »gennemførelsesmeddelelsen« og de tre øvrige omtvistede meddelelser.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 27 Republikken Finland har nedlagt påstand om, at der gives medhold i påstandene i den appel, som Forbundsrepublikken Tyskland har iværksat i sag C-475/19 P.
- 28 Forbundsrepublikken Tyskland har med sit appelskrift i sag C-688/19 P nedlagt følgende påstande:
- Den anden appellerede dom ophæves.
 - Den anden gruppe af omtvistede afgørelser annulleres.
 - Subsidiært hjemvises sagen til Retten hvad angår påstanden om annullation af den anden gruppe af omtvistede afgørelser.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 29 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Appellerne forkastes i det hele.
 - Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 30 Ved afgørelse truffet af formanden for Første Afdeling den 15. september 2020 er sagerne C-475/19 P og C-688/19 P blevet forenet med henblik på dommen.

Appellerne

Formalitetssindsigelsen

Parternes argumenter

- 31 Kommissionen har gjort gældende, at appellerne ikke kan antages til realitetsbehandling, eftersom appelskrifterne begrænser sig til en gentagelse af de argumenter, der blev fremsat for Retten, og ikke angiver de kritiserede præmisser i de appellerede domme.
- 32 Forbundsrepublikken Tyskland har nedlagt påstand om, at denne indsigelse forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 33 Det fremgår af artikel 168, stk. 1, litra d), og artikel 169, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke præmisser der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt nøjagtigt anføre de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises. De krav til begrundelse, der følger af disse bestemmelser, er således ikke opfyldt, når appelskriftet blot gentager eller ordret gengiver de anbringender og argumenter, der er blevet fremført for Retten. Imidlertid kan retsspørgsmål, der blev behandlet i første instans, diskuteres på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten (kendelse af 5.9.2019, Iceland Foods mod EUIPO, C-162/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:686, præmis 5 (generaladvokatens stillingtagen, punkt 6 og den deri nævnte retspraksis)).
- 34 I den foreliggende sag indeholder appelskrifterne i deres helhed en tilstrækkeligt nøjagtig angivelse af, hvilke præmisser i de appellerede domme der kritiseres, og grundene til, at disse ifølge appellanten er behæftet med retlige fejl, og appelskrifterne er derfor ikke – som Kommissionen har anført – begrænset til en simpel gentagelse eller gengivelse af de for Retten fremførte argumenter, hvorved det følgelig er muligt for Domstolen at udøve sin legalitetskontrol.
- 35 Da appellanten således har opfyldt de begrundelseskrav, der er anført i nærværende doms præmis 33, skal den af Kommissionen fremsatte formalitetssindsigelse forkastes.

Realiteten

- 36 Forbundsrepublikken Tyskland har til støtte for sin appel i sag C-475/19 P fremsat tre anbringender. Med det første anbringende gøres det gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 263, stk. 1, TEUF, idet Retten i den første appellerede dom i det væsentlige overså det forhold, at »gennemførelsesmeddelelsen« og de tre øvrige omtvistede meddelelser skabte andre retsvirkninger end dem, som den første gruppe af omtvistede afgørelser skabte. Forbundsrepublikken Tyskland har med sit andet anbringende anført, at denne dom er i strid med artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 305/2011, sammenholdt med denne forordnings artikel 17, stk. 5, eftersom disse bestemmelser ikke blot bemyndigede, men ligeledes forpligtede Kommissionen til at træffe en af de foranstaltninger, som Forbundsrepublikken Tyskland havde foreslået. Med det tredje anbringende gøres det gældende, at der er sket en tilsidesættelse af den nævnte forordnings artikel 18, stk. 2, sammenholdt med samme forordnings artikel 3, stk. 1 og 2, og artikel 17, stk. 3, eftersom disse bestemmelser forpligtede Kommissionen til at undersøge, om de standarder, der var omfattet af den første gruppe af omtvistede afgørelser, skabte en risiko for, at de grundlæggende krav til bygværker ikke blev overholdt.
- 37 Republikken Finland er intervenseret til støtte for det andet og det tredje anbringende i sag C-475/19 P.

38 Forbundsrepublikken Tyskland har til støtte for sin appel i sag C-688/19 P fremsat to anbringender. Med det første anbringende gøres det gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 305/2011, sammenholdt med denne forordnings artikel 17, stk. 5, idet Retten overså, at disse bestemmelser ikke blot bemyndigede, men ligeledes forpligtede Kommissionen til at træffe en af de foranstaltninger, som Forbundsrepublikken Tyskland havde foreslået. Forbundsrepublikken Tyskland har med sit andet anbringende anført, at den anden appellerede dom er i strid med den nævnte forordnings artikel 18, stk. 2, sammenholdt med denne samme forordnings artikel 3, stk. 1 og 2, og artikel 17, stk. 3, idet Retten overså det forhold, at disse bestemmelser forpligtede Kommissionen til at efterprøve, om de standarder, der var omfattet af den anden gruppe af omtvistede afgørelser, skabte en risiko for, at de grundlæggende krav til bygværker ikke blev overholdt.

Det første anbringende i sag C-475/19 P vedrørende de omtvistede meddelelsers angivelige retlige karakter

– Parternes argumenter

39 Forbundsrepublikken Tysklands første anbringende består af to led.

40 Under det første led har appellanten gjort gældende, at »gennemførelsesmeddelelsen« og de tre øvrige omtvistede meddelelser i modsætning til, hvad Retten fastslog, skaber bindende retsvirkninger. Ifølge artikel 17, stk. 5, i forordning nr. 305/2011 indebærer Kommissionens offentliggørelse af en liste over referencer for harmoniserede standarder i *Den Europæiske Unions Tidende* således, at der fra datoen for sameksistensperiodens indtræden kan anvendes en harmoniseret standard, og at det fra datoen for sameksistensperiodens ophør bliver obligatorisk at anvende en harmoniseret standard til at udarbejde en ydeevnedeklaration for byggevarer, som er omfattet af denne standard. Retten fastslog derfor med urette, at disse meddelelser ikke skabte nogen nye retsvirkninger i forhold til retsvirkningerne i den første gruppe af omtvistede afgørelser.

41 Under det andet led har appellanten kritiseret Retten for, at den konkluderede, at appellanten skulle påvise, at de omhandlede meddelelser havde påvirket dennes interesser eller i væsentlig grad ændret dennes retsstilling, selv om en medlemsstat ikke behøver at godtgøre, at en retsakt skaber retsvirkninger, som berører denne personligt, eller som påvirker dennes interesser.

42 Kommissionen har gjort gældende, at dette anbringendes to led forkastes.

– Domstolens bemærkninger

43 Hvad angår det første anbringendes første led skal det bemærkes, at den første gruppe af omtvistede afgørelser – som det i det væsentlige fremgår af den første appellerede doms præmis 42, 43 og 64 – skabte retsvirkninger i forhold til appellanten, både derved at dennes principale anmodning blev forkastet, og derved at dennes subsidiære anmodning blev delvist efterkommet. Det var den delvise efterkommelse af denne anmodning, der foranledigede Kommissionen til i gennemførelsesøjemed at vedtage de fire omtvistede meddelelser.

44 Som Retten med rette fastslog i den første appellerede doms præmis 49, forholder det sig følgelig således, at de meddelelser, som Kommissionen udsteder som led i gennemførelsen af forordning nr. 305/2011, når de alene angår en ajourføring af listen over alle referencerne for de harmoniserede standarder som følge af en delvis efterkommelse af et forbehold taget af en medlemsstat på grundlag af denne forordnings artikel 18, stk. 1, i forhold til de pågældende harmoniserede standarder reelt begrænser sig til at henvise til disse uden at skabe andre retsvirkninger end dem, som allerede er skabt for denne medlemsstat ved de afgørelser, som denne institution har vedtaget på grundlag af den nævnte forordnings artikel 18, stk. 2.

- 45 Eftersom det, som det fremgår af den første appellerede doms præmis 43-45, følger af formålet med, indholdet af og sammenhængen for »gennemførelsesmeddelelsen« og de tre øvrige omtvistede meddelelser – og følgelig af en udførlig analyse af disse meddelelser – at de i det væsentlige tilsigtede at følge de restriktioner, der allerede var fastsat i den første gruppe af omtvistede afgørelser, kunne Retten med føje fastslå, at de nævnte meddelelser ikke kunne skabe selvstændige retsvirkninger.
- 46 Det følger heraf, at dette led skal forkastes.
- 47 Med hensyn til det første anbringendes andet led skal dette forkastes som uvirksomt, da det alene ville kunne tiltrædes, hvis det var blevet konkluderet, at de meddelelser, som Kommissionen udsteder som led i gennemførelsen af forordning nr. 305/2011, skabte selvstændige retsvirkninger.
- 48 Under disse omstændigheder skal det første anbringende i sag C-475/19 P forkastes.

Det andet og det tredje anbringende i sag C-475/19 P og det første og det andet anbringende i sag C-688/19 P vedrørende fortolkningen af artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 305/2011

– Parternes argumenter

- 49 Forbundsrepublikken Tyskland har med det andet anbringende i sag C-475/19 P og med det første anbringende i sag C-688/19 P i det væsentlige anført, at Retten fejlfortolkede artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 305/2011. Med hensyn til det andet anbringende i sag C-475/19 P og det første anbringende i sag C-688/19 P skal det bemærkes, at disse anbringender, der hver indeholder tre led, er sammenligneligt formuleret.
- 50 Appellanten har under det første og det andet led påpeget, at Kommissionen er berettiget til at fremsætte et forbehold over for en bestemt harmoniseret standard, hvilket appellanten i øvrigt henstillede til Kommissionen at gøre i den konkrete sag. Kommissionen har således ikke blot mulighed for, men tillige pligt til kun delvist at skabe de i denne forordning fastsatte retsvirkninger hvad angår en standard, der ikke fuldt ud dækker de krav, som er fastsat i det relevante mandat, hvilket fremgår klart af ordlyden af artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 305/2011.
- 51 Det følger således af denne forordnings artikel 17, stk. 5, andet afsnit, at Kommissionen ved offentliggørelsen af de harmoniserede standarder, der er i overensstemmelse med de modtagne mandater, skal begrænse sig til at offentliggøre referencerne for de standarder, der er fuldt ud i overensstemmelse med disse mandater.
- 52 Eftersom proceduren i artikel 18 i forordning nr. 305/2011 udgør en pendant til proceduren i denne forordnings artikel 17, stk. 5, andet afsnit, kan dét, som denne sidstnævnte bestemmelse forbyder, i øvrigt ikke være tilladt efter den nævnte forordnings artikel 18, stk. 2.
- 53 Appellanten har under det tredje led kritiseret de »vide skønsbeføjelser«, som Retten i den første og den anden appellerede dom tillagde Kommissionen. Som Domstolen fastslog i præmis 43 i sin dom af 27. oktober 2016, *James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821)*, gælder det således, at selv om udarbejdelsen af en harmoniseret standard tilfalder et privatretligt organ, udgør den ikke desto mindre en gennemførelsesforanstaltning, som er nødvendig og strengt afgrænset af de væsentlige krav, der defineres i EU-retten, og som er gennemført på initiativ af Kommissionen og under dens kontrol. I denne sammenhæng tilkommer det Kommissionen at udføre sin opgave med at efterprøve de formelle og materielle aspekter.
- 54 Hvad angår det tredje anbringende i sag C-475/19 P og det andet anbringende i sag C-688/19 P er disse anbringender ligeledes sammenligneligt formuleret.

- 55 Ifølge appellanten overså Retten, at det følger af artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 305/2011, sammenholdt med denne forordnings artikel 3, stk. 1 og 2, og artikel 17, stk. 3, at Kommissionen er forpligtet til at undersøge, om de harmoniserede standarder gør det muligt for medlemsstaterne at sikre sig, at de grundlæggende krav til bygværker overholdes. De harmoniserede standarder skal således gøre det muligt at vurdere en byggevares ydeevne med hensyn til dens væsentlige egenskaber med henblik på at opfylde de grundlæggende krav til bygværker.
- 56 Republikken Finland, der er interveneret til støtte for det andet og det tredje appelanbringende i sag C-475/19 P, har i det væsentlige gjort gældende, at Retten har set bort fra, at Kommissionen i henhold til forordning nr. 305/2011 er forpligtet til at efterprøve, om en harmoniseret standard er egnet til overholde de grundlæggende krav til bygværker hvad angår alle de elementer, der kræves efter det mandat, som denne standard er baseret på. Hvis en standard på nogen som helst måde skulle vise sig at være mangelfuld, vil Kommissionen således have pligt til at anerkende, at medlemsstaterne bevarer muligheden for at indføre nationale krav til disse væsentlige egenskaber, i det omfang den nævnte standard ikke dækker kriterierne for at vurdere de grundlæggende krav, der er fastsat i mandatet.
- 57 Kommissionen har nedlagt påstand om, at det andet og det tredje anbringende i sag C-475/19 P samt det første og det andet anbringende i sag C-688/19 P forkastes.

– *Domstolens bemærkninger*

- 58 I første omgang fremgår det af ordlyden af artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 305/2011, at den formelle indsigelsesprocedure indledes, når en medlemsstat eller Kommissionen finder, at en harmoniseret standard ikke »fuldt ud« dækker de krav, som er fastsat i det relevante mandat, hvilket omfatter såvel det tilfælde, hvor denne standard er mangelfuld i forhold til dette mandat, som det tilfælde, hvor den på visse punkter er i strid med mandatet.
- 59 Når der fremsættes en indsigelse, tilkommer det ifølge denne samme bestemmelse Kommissionen – efter at have hørt det stående byggeudvalg og det udvalg, der er nedsat i henhold til artikel 22 i forordning nr. 1025/2012 – at bedømme, om standarden i det mindste delvist opfylder kravene i mandatet. Hvis dette er tilfældet, er Kommissionen herefter forpligtet til at afgøre, om denne standard eller den del af denne, der opfylder disse krav, helt eller med begrænsninger skal offentliggøres eller opretholdes i *Den Europæiske Unions Tidende*, eller om standarden skal tilbagetrækkes herfra.
- 60 Derimod er det ikke i artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 305/2011 fastsat, at denne institution kan forsyne referencen for en harmoniseret standard med forbehold såsom de af appellanten ønskede, bortset fra en delvis offentliggørelse eller opretholdelse.
- 61 Det er rigtigt, at ordet »delvist«, der navnlig optræder i den franske eller den italienske sprogversion af artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 305/2011, i visse andre sprogversioner af denne bestemmelse – såsom den tyske, den engelske, den spanske og den polske – svarer til udtrykket »med forbehold« eller »med begrænsninger«. Kommissionen kan dog ikke under den procedure, der er fastsat i denne forordnings artikel 18, tillade medlemsstaterne ved et forbehold at supplere indholdet af en ikke fuldt ud harmoniseret standard, da den i så fald ville gribe ind i de kompetencer, der efter såvel den nævnte forordnings artikel 17 som artikel 18, stk. 3, er tillagt de europæiske standardiseringsorganer, der er de eneste, som har beføjelse til at fastlægge eller ændre indholdet af en standard i forhold til det givne mandat.
- 62 Det gælder i denne forbindelse endvidere, at en undladelse af en offentliggørelse, en hel eller begrænset offentliggørelse eller opretholdelse såvel som en tilbagetrækning af referencerne for en harmoniseret standard, der helt eller delvist er i overensstemmelse med det relevante mandat, forbliver en

mulighed, som står åben for Kommissionen på baggrund af udtalelsen fra det udvalg, der er omhandlet i artikel 22 i forordning nr. 1025/2012, og ikke en forpligtelse, der påhviler denne institution.

- 63 I den konkrete sag fastslog Retten for det første i den første appellerede doms præmis 94 med rette, at appellansens argument om, at Kommissionen ikke havde vurderet, hvorvidt de pågældende harmoniserede standarder var i overensstemmelse med det relevante mandat, var faktisk forkert, idet denne institution i 9., 11., 14. og 15. betragtning til den første gruppe af omtvistede afgørelser – i forhold til de omhandlede bestemmelser – havde anerkendt, at der manglede de nødvendige kriterier for og metoder til vurderingen af ydeevnen for andre farlige stoffer, således at disse bestemmelser, idet de ikke var anvendelige, eksplicit skulle udelukkes fra rækkevidden af referencerne for de pågældende harmoniserede standarder. Herved gjorde Kommissionen i den første gruppe af omtvistede afgørelser brug af den mulighed, som den har for kun med begrænsninger at opretholde referencerne for de harmoniserede standarder.
- 64 I den anden appellerede doms præmis 42 og 44 anførte Retten for det andet med rette, at selv om »de pågældende harmoniserede standarder ikke fuldt ud svarer til det relevante mandat, og [selv om] ydeevneegenskaberne såsom sammentrykningsstyrke, bæreevne og tæthed ikke er indbefattet i metoderne til og kriterierne for at vurdere ydeevnerne i henhold til de pågældende harmoniserede standarder«, kunne denne omstændighed ikke »medføre en annullation af [den anden gruppe af omtvistede afgørelser], da det nævnte mandat ikke indeholder nogen retningslinjer for udarbejdelsen af ydeevnekriterier for installation eller anvendelse af tanke i områder med risiko for jordskælv eller oversvømmelser«.
- 65 I anden omgang skal det – som det fremgår af første og anden betragtning til forordning nr. 305/2011 – påpeges, at mens medlemsstaternes regler kræver, at »bygværker« konstrueres og udføres på en sådan måde, at menneskers, husdyrs eller ejendoms sikkerhed ikke bringes i fare, og at miljøet ikke skades, har disse regler direkte betydning for kravene til »byggevarer«, som for deres del og som følge af deres forskelligartethed hæmmer samhandelen inden for Unionen.
- 66 For at lette deres frie bevægelighed har forordning nr. 305/2011, som det bestemmes i forordningens artikel 1, således til formål at fastsætte betingelserne for at bringe »byggevarer« i omsætning eller gøre dem tilgængelige på markedet, ved at fastsætte harmoniserede regler både for, hvorledes disse varers ydeevne udtrykkes med hensyn til deres væsentlige egenskaber, og for anvendelse af CE-mærkning på disse varer.
- 67 Ifølge artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 305/2011 må medlemsstaterne ikke forbyde eller hindre, at CE-mærkede »byggevarer« gøres tilgængelige på markedet eller anvendes på deres område eller under deres ansvar, »når den deklarerede ydeevne svarer til kravene vedrørende anvendelsen i den pågældende medlemsstat«.
- 68 I denne forbindelse vil medlemsstaternes mulighed for at fastsætte nationale bestemmelser for at regulere deres egne metoder til vurdering af »byggevarer« med hensyn til de aspekter, som ikke er omfattet af en harmoniseret standard, til trods for formålet med forordning nr. 305/2011 kunne begrænse den frie bevægelighed for de byggevarer, som er i overensstemmelse med den harmoniserede standard, idet fabrikanterne af »byggevarer« risikerer at stå over for divergerende nationale procedurer og kriterier i en grad, så den reelle markedsadgang for deres produkter derved kan blive hæmmet. I det tilfælde, hvor en »byggevarer« ikke er omfattet eller ikke fuldt ud er omfattet af en harmoniseret standard – således at ydeevnen ikke kan vurderes fuldt ud i forhold til dens væsentlige egenskaber i henhold til den eksisterende harmoniserede standard – tilkommer det i givet fald fabrikanten at indgive en anmodning om en europæisk teknisk vurdering, jf. den nævnte forordnings artikel 19.
- 69 Som anført i tredje betragtning til forordning nr. 305/2011 bør denne forordning imidlertid ikke berøre medlemsstaternes ret til at fastsætte de krav, de finder nødvendige for at sikre beskyttelsen af sundhed, miljø og arbejdstagere, når byggevarerne anvendes.

- 70 Det følger heraf, at en medlemsstat kan opstille specifikke regler for installation og anvendelse af »byggevarer«, forudsat at disse regler ikke rummer nogen krav, som afviger fra de harmoniserede standarder hvad angår vurderingen af de nævnte varer eller anvendelsen af CE-mærkning på disse varer.
- 71 I den konkrete sag begik Retten ikke nogen retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 102 fastslog, at Kommissionen ikke kunne vedtage et forbehold med præcisering af, at medlemsstaterne var berettigede til at indføre deres nationale bestemmelser om afprøvningsmetoder og efterprøvningsmetoder angående frigivelse af andre farlige stoffer.
- 72 I øvrigt lagde Retten i den anden appellerede doms præmis 51 og 55 korrekt til grund, at anvendelsen af tanke i områder med risiko for jordskælv eller oversvømmelser ikke faldt ind under anvendelsesområdet for de pågældende harmoniserede standarder, således at det ikke var muligt, som led i proceduren i artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 305/2011, at supplere disse standarder ved en begrænsning på dette punkt.
- 73 Som anført i nærværende doms præmis 70 er det dog tilladt medlemsstaterne at opstille specifikke regler for installation og anvendelse af »byggevarer«, forudsat at disse regler ikke rummer nogen krav, som afviger fra de harmoniserede standarder, der er baseret på forordning nr. 305/2011.
- 74 I tredje omgang forholder det sig således, at selv om de harmoniserede standarder i medfør af de kombinerede bestemmelser i artikel 2, nr. 4), artikel 3, stk. 1 og 2, og artikel 17, stk. 3, i forordning nr. 305/2011 er knyttet til »byggevarers« væsentlige egenskaber og til de grundlæggende krav til »bygværker«, gælder det ikke desto mindre, at denne forordning ikke har til formål at harmonisere kravene til disse bygværker, men udelukkende at harmonisere de nærmere regler for vurderingen og ydeevnedeklarationen for »byggevarer«. Eftersom metoderne til og kriterierne for at vurdere ydeevnerne for de »byggevarer«, der er defineret i de harmoniserede standarder, alene skal kunne gøre det muligt at sikre sig, at de nævnte varers ydeevner overholder de væsentlige egenskaber i overensstemmelse med de grundlæggende krav til »bygværker«, er formålet med disse standarder ikke at sikre overholdelsen af de grundlæggende krav gennem selve standarderne.
- 75 I den foreliggende sag må det konstateres, at Retten i den første appellerede dom foretog en korrekt anvendelse af disse principper ved i denne doms præmis 95 at fastslå, at det på den ene side ikke er formålet med de harmoniserede standarder at sikre overholdelsen af de grundlæggende krav til »bygværker«, der er fastsat af medlemsstaterne, men at medlemsstaterne på den anden side, i deres bestemmelser om »byggevarer«, som skal sikre overholdelsen af de grundlæggende krav, for at sikre den frie bevægelighed for disse varer er forpligtet til at anvende de harmoniserede standarder hvad angår vurderingen af de nævnte varers ydeevne.
- 76 Ligeledes fastslog Retten i denne samme doms præmis 96 med rette, at det ikke tilkommer Kommissionen at efterprøve, hvorvidt de pågældende harmoniserede standarder sikrer overholdelsen af de grundlæggende krav til »bygværker« hvad angår frigivelse af andre farlige stoffer, eftersom de harmoniserede standarder har til formål at muliggøre en vurdering af »byggevarers« ydeevne.
- 77 Med hensyn til den anden appellerede dom præciserede Retten i dennes præmis 49, at anmodningen om indførelse af et forbehold i anvendelsesområdet for referencerne for de pågældende harmoniserede standarder under alle omstændigheder ikke kunne imødekommes på grundlag af artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 305/2011, idet »den tilsigtede« at tilføje de nævnte standarder et supplerende krav vedrørende installation eller anvendelse af tanke i områder med risiko for jordskælv eller oversvømmelser«, selv om der ikke i den nævnte bestemmelse er fastsat en sådan mulighed for en tilføjelse.

- 78 Det var derfor med rette, at Retten kontrollerede, hvorvidt de pågældende standarder var i overensstemmelse med de relevante mandater, og redegjorde for grundene til, at Kommissionen ikke var forpligtet til at efterprøve, om de grundlæggende krav var blevet overholdt.
- 79 I fjerde omgang skal det til sidst fastslås, at Retten i den første appellerede doms præmis 105 og i den anden appellerede doms præmis 58 begrænsede sig til at fremhæve, at Kommissionen ikke havde anlagt noget åbenbart urigtigt skøn.
- 80 Det følger heraf, at det andet og det tredje anbringende i sag C-475/19 P og det første og det andet anbringende i sag C-688/19 P skal forkastes.
- 81 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal appellerne forkastes i det hele.

Sagsomkostninger

- 82 Det fremgår af procesreglementets artikel 184, stk. 2, at såfremt appellen ikke tages til følge, eller såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, træffer den afgørelse om sagsomkostningerne. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 83 Da Forbundsrepublikken Tyskland har tabt sagen, og da Kommissionen har nedlagt påstand om, at denne medlemsstat tilpligtes at betale sagsomkostningerne, pålægges det Forbundsrepublikken Tyskland at betale Kommissionens omkostninger i nærværende appelsager og i sagerne for Retten.
- 84 I henhold til procesreglementets artikel 140, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.
- 85 Republikken Finland, som indtrådte i søgsmålet for Retten, og som deltog i sagen for Domstolen, bærer følgelig sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellerne forkastes.

2) Forbundsrepublikken Tyskland bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger i nærværende appelsager og i sagerne for Den Europæiske Unions Ret.

3) Republikken Finland bærer sine egne omkostninger.

Underskrifter